

Dette værk er downloadet fra Slægtsforskernes Bibliotek

Slægtsforskernes Bibliotek drives af foreningen Danske Slægtsforskere. Det er et privat special-bibliotek med værker, der er en del af vores fælles kulturarv omfattende slægts-, lokal- og personalhistorie.

Støt Slægtsforskernes Bibliotek – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug. Videre publicering og distribution uden for husstanden er ulovlig.

Links

Slægtsforskernes Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Henrik Madsens Skole.

Brændpunktet

Redaktør : Paul Crüger-Hansen.

Nr. 6

20. April 1914.

3. Aarg.

Vore Karakterer.

De Skolereformer, der er blevet indført i de senere Aar, har vist sig at være ret uheldige. Den nye Gymnasieordning har i en sørgelig Grad forringet Studenternes Kvalitet, og de nye Karakterer har vakt en i høj Grad berettiget Kritik.

Disse Karakterer gives som bekendt en Gang hver Maaned, og de skal udtrykke Elevens Standpunkt for sidste Termin.

Paa Spørgsmaalene om, hvorvidt dette System opfylder, hvad det skal og om det ingen daarlige Sider har, kan der svares henholdsvis nej og ja.

Hvilke daarlige Sider har da Systemet?

For det første svækker det Fliden. Man vil altid kunne ræsonnere, at der lige er givet Maanedskarakter, og at det derfor er unødvendigt at læse;

thi selv om det opdages, at man møder uforberedt, saa vil det altid blive glemt til næste Gang, der gives Maanedskarakterer. Dernæst er der for faa Karakterer, saaledes at 2 Elever, mellem hvem der før var 4 Graders Forskel, kan risikere at faa den samme Karakter i det nye System.

Man vil nu sige, at Lærerne godt kan give Karakterer hver Time; men det er kun i de færreste Fag, dette lader sig gøre; thi takket være den ministerielle Anordning om „Klasseundervisning“, er al Mulighed for retfærdig Kontrol og Bedømmelse udelukket, i hvert Tilfælde i Klasser, hvor Elevantallet overstiger 10. „Klasseundervisningen“ har i øvrigt den Fejl, at man ikke lærer at behandle et Spørgsmaal, som det fordres til en Eksamen. Om ikke af anden Grund burde den

afskaffes, i hvert Fald i Gymnasiet.

Den Fejl, at der er for faa Karakterer, kan der nemt raades Bod paa. Vi havde jo indtil for to Aar siden et System med 8 Karakterer. Det var var bedre end det nuværende.

En Lærer i Jylland har foreslaaet et Karaktersystem, der omfatter Karakterer fra 0 til 600. Dette er selvfølgelig ikke noget godt System. Det er for kompliceret.

Hvis man ikke kan, eller ikke vil gaa helt bort fra Karakterer, hvad der vilde være ideelt, saa kan man indføre de daglige Karakterer igen med de ca. 15 forskellige Grader.

Det er ikke umuligt, at man ved at anvende de daglige Karakterer og ved at afskaffe Klasseundervisningen, kunde fremtvinge mere Flid og derigennem forbedre Studenternes Kvalitet.

U. S.

Gymnastik eksamen.

Tirsdagen den 31. Marts var der Gymnastikopvisning. — Hr. Christensen havde fornuftigvis „taget Tyren ved Hornene“, hvilket udlagt vil sige, begyndt Opvisningen med Gymnasieklasserne.

Forestillingen indledes af III. G., en særlig Ære, som de selv paastod. — Nogle onde Tunger mente rigtignok, at Hr. Christensen havde sine gode Grunde til at lade dem optræde før Solen endnu havde faaet Bugt med Nattens Skygger; men det kan man da umuligt tro, — vel?

Som en „flot“ (?) Nummer 2 stod II. G., men lad mig skaae Bladets Læsere for her at gaa i Enkeltheder. Nej lad os lukke Øjnene og vandre ned til I. G. De fritstaaende Øvelser var nydelige. Der var noget af den Fart og Præcision over Bevægelserne, som gør Gymnastiken til en Øjenlyst.

Jeg spørger Hr. Christensen, hvorledes Resten af Eksamen Forløb. „Udmærket“, svarer han, „jeg har kun haft Grund til at være tilfreds“.

Som man ser, alt vel! Leve Gymnastiken. Højdespring! Op og kig!! Hiv og Sving!!!
Gymnast.

Aftenunderholdning.

Lørdag den 4. April fandt der noget usædvanligt Sted.

Spejdernes 5te Bytrop afholdt en Aftenunderholdning i Skolens Gymnastiksal.

Abonnér paa „HJEMMET“,
Danmarks største og bedste Ugeblad,
1 Kr. 25 Øre pr. Kvartal 10 Øre pr. Uge.

Desværre naaede vi ikke at overvære Hr. Divisionschef, Oberstløjtnant Dalhoff-Nielsens Foredrag; men efter de tilstedeværendes Udtalelser kunde man slutte, at det havde været udmærket.

Aftenens anden Del, den musikalske Underholdning, var særdeles vellykket.

Forst spillede Frk. Lindberg og Brødrene Lützhøft en Trio af Haydn og lønnedes med meget Bifald.

Derefter fulgte Hr. Fred. Heegaard, som trakerede sin Banjo til Tilhørernes Jubel, hvorefter Brd. Lützhøft spillede nok et Stykke, akompagneret af Hr. John Henriques.

Endelig henrev Eyvind Limkilde som sædvanlig alle ved sit virtuosmæssige Spil under Medvirken af Fru Limkilde.

Herefter fulgte Aftenens 3dje Del, Lysbillederne. — Gennem disse lod Hr. Cand. Vedel os følge Spejderne paa deres friske og sunde Udflugter. Det var en Fornøjelse at se, hvilken Livsglæde og Kraft, der straalede fra alle disse muntre

Scener, og var man ikke før en Ven af Spejdersagen, saa blev man det her, inden man gik hjem. Hvilket Liv. Hvilken Lykke.

Vi raader Jer alle, I unge som endnu har Tid, til at blive Spejdere. Med det samme vil al Kedsomhed, al usund Lediggang være forvandlet til Lyst og Glæde.

Red.

Diskussionsklubben den 26. Marts.

Henimod Kl. 8 $\frac{1}{2}$ valgtes Hr. Crüger-Hansen til Dirigent, Hr. Henrik Madsen indtog sin Plads i Kongelogen, og Levig opslog sin Talerstol paa Bukken. I Parkettet saas af Skolens tidligere Elever: Jørgensen og Raffel. Levig aabnede nonchalant sit Manuskript og omfattede Forsamlingen med et overlegent Blik. Levig talte kort, og det var godt. Han holdt længe Kunstpauser i sin med Citater spækkede Tale, og det

var saare godt, efterdi den momentale Standsning i Levigs Ordstrøm brat opvakte de blideligt henslumrede af Dvale. Levigs Foredrag om Fremmedord handle om Kosmopolitisme. Men der var vist kun faa, der kunde følge hans Fantasi over alle Bjerge til „Europas forenede Stater“; men det var ogsaa godt, thi han havde vist ellers forstyrret om ej forrykket mange Hjerner; nu derimod, da kun faa forstod ham, vakte han kun Eftertanke, og mangt et Frøkorn, som han udstrøede, vil sikkert ved Hjælp af et Drivhus og lidt Handlekraft, i Stillehed udarte til at bære god Frugt. Levigs Foredrag sluttede imidlertid snart, og det var saare godt. Hr. Madsen forlod vindende Lokalet, og Diskussionen tog fat.

Larsen begyndte straks med ubevidst at fornærme Levig, idet han takkede ham for Foredraget. Dernæst gav han sig, i Modsætning til Levig, til at tale om Fremmedord. Det eneste rigtige, han sagde, var, at det danske Sprog er Dansk og det danske Flag Dannebrog. Men den Slags Positiviteter er ikke at foragte. Sørensen, der ikke turde benægte Rigtigheden af disse Paastande, talte for Bruugen af Fremmedord. Faarene begyndte nu at skilles fra Buk-

kene, Larsen, Lassen og Zeitz paa den ene, Gjerloff, Crüger og Levig paa den anden Side. Diskussionen var saaledes livlig i Gang, og det var meget godt. Jeg tror næsten, at denne hyggelige Strid mellem de fædrelandskærlige og menneskekærlige langt ud ad Aftenen vilde have holdt de unge Sjæle fangne, havde ikke Bestyrelsesmedlem fra III. G., Stig Rode, imod Sædvane to Gange i Træk vist sit Legemes altfor store Tyngde paa en utiltalende Maade og paa urette Sted. Alt kunde vist endda være blevet godt igen, hvis bemeldte unge Mand ikke, i sin Sjæls Forvildelse, Gang paa Gang havde forlangt, at den fast uskadelige Raffel skulde udvises af Salen paa Grund af en ussei Lovparagraf. Nu maatte Situationen imidlertid søge sin Herre i Andersen, der da ogsaa henstillede til ovenfor omtalte Bestyrelsesmedlem at studere de uskrevne Love, og det var glimrende. Dirigenten tog til Orde og sagde „Naa!“ paa en særdeles udtryksfuld Maade. Formanden udtrykte sin Misbilligelse over det forefaldne, som han selv var Skyld i. Under Protestraab hævedes Mødet. Medlemmer vandrede tilfredse hjem, ovenpaa denne Farce. Og det var det bedste af det hele. Erik Sørensen.

Bortløben.

Forleden Dag blev jeg i en Time, mens Solen skinnede og alle sov blidelig, pludselig og brat vækket tilbage til Livets Elendighed. Rasende fo'r jeg op og skulde lige til at lade min Vrede gaa ud over den formastelige, da jeg standsede maa-løs og formildet ved Synet af min Ven Amstrups forgrædte Ansigt; og hulkende fortalte han, som følger:

Jeg havde engang en Ketser, en god og sand Ven; men, — jeg agtede ikke paa dens Værd, jeg glemte den i Nødens Time! (Du forstaar nok, at det vil sige det samme som, at jeg ikke gad slæbe den hjem, men lod den ligge og flyde Vinteren over paa Skolen, — naa). Men, jeg fortrød mit daarlige Levnet og vilde gøre Bod. — Ak! — for silde. — De højere Magter (2. Sal) havde allerede skaffet den det Ly, som den fortjente . . . .

Men ser du, nu skal vi jo til at spille Tennis igen, saa kan du ikke efterspore den i „Brokkassen“ (fy Amstrup).

Nu! — jeg vilde have Ro til at sove og lovede det letsindigt. — Altsaa, hvor er Amstrups Ketser ??

Til Landets Bedste

af

Knud Aage Riisager.

Jens var lige fyldt 17 Aar, og allerede forlovet med Prammandens Grethe. Det var først da Krigen var brudt ud, at de var blevet forlovede. Kærligheden visner i Krigens Tid, Elskoven maa erstatte den gensidige Hjælpsomhed og Støtte, som Mand og Mand imellem, ellers nok kan rækkes. Kærligheden til Næsten slukkes, fordi hver har nok i at passe sit eget; men Elskoven — Kærligheden mellem Mand og Kvinde, den vokser dybere ind i Hjærterne, og dens Baand bliver fastere.

Grethe havde bedt og bedt, at dog Krigen maatte holde op, inden Jens' Tur kom til at være Soldat. Men nu saa det først truende ud. Alle de gamle var døde eller saarede, Reserven var for længst rykket ud, og nu begyndte de at tage alt, hvad som ikke var under 17 Aar og ikke over 60.

Og stakkels Grethe! Nu gik hun hver Dag derhjemme og græd og bad; men det syntes som om det intet hjalp, Fjenden vilde slet ikke komme.

Fjenden var ubarmhertig — med Brand og Død rykkede han frem Dag for Dag. Som en

mægtig Dødsbølge rullede han hen over Landet, Kanonerne tordnede hult, uhyggeligt, og Bøssesmældene sitrede gennem den snetunge Luft.

Men Landets egen Hær var uhjælpelig. De tunge Kanoner kørte fast i Is og Snedriver, og Bøsseskudlugerne rakte ikke saa langt som Fjendens. En udmattet Hær, et dødsmerket Folk og elendigt Krigsmateriale. Nej, Undergang og Tab var uundgaaeligt.

Dagene led, Vinteren blev haardere. Isen lagde Søer og Damme til, Fjenden marscherede over dem med Lethed, bundfrosne, som de var. Nærmere og nærmere skred det frem mod Foraaret, Livets og Jubelens Aarstid. Men det var, som alt var dødt og undertrykt nu. I Stedet for de lyse Dage, fremspirende Planter, friskudsprungne Skove og syngende Fugleskarer, var der nu kun en mørk, sort Himmel at se, haard, gold Jord og fremvæltende Snemasser, tunge og ligkolde.

Jens og Grethe kom jævnlig sammen, især da nede hos hende. Han hjalp hende da ogsaa, nu Prammanden — Grethes Fader — var indkaldt. Saa længe Isen var haard nok, var der jo intet at gøre med Færgningen; men der var da ogsaa saa meget at gøre i Huset.

Var der saa nogen Fritid for dem begge, da spadserede de nede ved Aaen og talte længe sammen, om alt det, der skete nu i disse Dage. Aa, de kunde græde — og hun kastede sig da hulkende til hans Bryst. De talte om Faderen, der færdedes derude mellem de tusind Færre, om alle Venner og kære, der ogsaa deltog i denne rædselsfulde Krig.

Men med ét, saa kunde de blive saa tavse, — saa underligt uhyggeligt tavse.

Og naar saa Maanen kiggede frem mellem de nøgne Trætoppe og kastede sit dødningsgule Vinterlys glitrende hen over Isen, da kunde det ligne helt øvernaturlige eller sælsomme Skikkelser, der vandrede der.

. . . . .

Jens gik og arbejdede derude i Haven —

Der kom 2 Soldater gaaende. Nu drejede de ind i Gaarden. Jens stod stiv af Skræk — han vidste, hvad der nu skulde ske. Soldater, og atter Soldater. Landet raabte om Hjælp til sine Sønner.

Det var den nye Udskrivning.

Der var saa underligt nede hos Stolpes. Gamle Stolpe græd og græd; men imellem smilede han dog: det var jo til Bedste for Landet.

Madam Stolpe trippede maal-

løs omkring. Det var, som stod hele hendes Vilje stille. Hun maatte holde Modet oppe hos de andre, men Viljen svigtede hende. At pakke Jens' Tøj, var hende umuligt. „Det faar vente til imorgen Jens, det er jo ogsaa saa lidt du har. Aa Gud, aa Gud! Saa ung. Min kære store Dreng vil de nu tage fra mig — aa Herregud.“ Og som hun dog græd. Men imellem var det, som der ogsaa hos hende dukkede en Trøst op i Ordene: „Det er jo til Landets Bedste.“

Stakkels lille Grethe. Det kendtes, som skulde hendes Hjærte briste, saadan hulkede hun. Krampagtigt, vildt, hun næsten hvinede af Sorg og Smærte. Først Fader, saa Kæreste.

Og Jens?

Jens, han gik stille om og pakkede lidt sammen. Han kunde ikke mere nu, Krigsrædslerne stod for ham som den visse Død. —

— Saa var det om Aftenen. De græd lidt sagtere nu, de gamle. Grethe var hos dem, og hun vilde blive om Natten ogsaa — den sidste Nat. Ogsaa hendes Graad var stilnet af — af Udmattelse — ikke fordi Sorgen var blevet mindre.

Jens gik ind i Spisestuen, der sad de andre. Han satte sig

sagte ned: „Saa er Tøjet pakket,“ sagde han. Gamle Stolpe vendte sit Hoved tæt over mod ham: „Ja, ja min Dreng, lad os nu ikke være bedrøvede mere. Tak din Gud, min Dreng, at han har gjort dig tjenlig til at værge dit Land, som en tapper Soldat.“

Jens rejste sig harmfuldt: „Takke min Gud! Ja vist! Smuk Gave at takke for. Nej, det er den Straf, man faar, for at være født i et værnepligtigt Land. Krigen er dyrisk, Krigen er . . . .“

Gamle Stolpe fo'r op: „Jens, tal ikke saadan, jeg forbyder dig det Jens, det har du allermindst Lov til.“

Jens fortsatte, uden at høre den gamle: „Krigen er dyrisk, Krigen er vanvittig — saa vanvittig sørgelig, at den er til at le af. Lad andre om det, at slaas og blive skudt. Lad dem om det, siger jeg, der selv vil og har „Lyst“; men tving ikke de andre. Ve eder I Øvrighed, Ve eder I, som sender de modstridende ud, til at kæmpe mod Fjenden, og I, I der tvinger de Væsener, som gør Fordring paa at blive kaldt „Mennesker“, til at dræbe hinanden — til at slagte hverandre!“

Gamle Stolpe var sunket forfærdet ned paa Stolen igen. —

Madammen græd, og Grethe
saa med Begejstring op paa
Jens.

Der stod han. Harmdirrende
— med de knyttede Hænder og

sammenbidte Tænder, ildrød i
Ansigtet og rystende over hele
Kroppen.

Saa løb han ud — — — —

(Fortsættes.)

Abonnér paa
„Brændpunktet“

50 Øre Kvartalet (6 Nr.)

Enkelte Numre 10 Øre

Nye Abonnenter kan paa Forlangende
faa alle de i 3 Aargang ud-
komne Numre ganske
gratis!

Vor Frue
Boglade.

Største Udvalg af Udenlandsk
Literatur i billige Udgaver.
— Forlang Katalog. —

Nørregade 13. Tlf. 9612.

Alle bør fotograferes. Frederiksborggade 34, 2.
Fotografier fra Kr. 1.50 pr. Dusin ogsaa efter indsendte Fotografier. Grupper
og store Billeder meget billigt! — Aabent Søndag og Hverdag fra 9—7.
Emil Clausen.

Husk
Skolens
Boghandel.

H. A. Sølling:

H. C. Ørstedsvvej 42.

(Hj. af Forchammersvej.)

Telf. 2 3 4 0.

Stort Lager af Skolebøger og Skole-
rekvisitter til Henrik Madsens Skole.

POUL HOLM,
Silkegade 11.

Fodbold- og Tennisdragter. - - -

Tennissko og Fodboldstøvler. - -

Reglementerede Gymnastikdragter.

Leverandør til Henrik Madsens Skole.

POUL HOLM,
Silkegade 11.